

sig af med at dyrke Korn, i alt Fald ikke har været med til at aflevere noget Brødkorn til det danske Samfunds Borgere under den vanskelige Periode, vi da levede i, men har begaaet den i og for sig gode Gerning at købe en Landejendom, faar denne pludselig foræret en Gave paa saa og saa mange Penge, 1 Kr. pr. afleveret Td. Sæd, i hvis Aflevering til Staten han ikke har haft nogen som helst Andel.

Man har ikke i Loven paa nogen Maade antydnet overfor Landmændene, at de skulde have deres Opmærksomhed henvendt paa, at man ved Salg maatte forbeholde sig den Efterbetalingsret, som tilkom en ifølge Loven. Det havde været ganske rimeligt, synes jeg, om de Bemærkninger, der fulgte med Lovforslaget, havde givet sig Udslag i selve Loven. Jeg kan derfor ikke tro, at man i Udvalget, naar man ikke har taget noget Hensyn til disse Bemærkninger, har tillagt dem nogen som helst Betydning. Jeg er mest tilbøjelig til at tro, at man har overset, at disse Bemærkninger stod der. Jeg kan ikke tænke mig, at der skulde findes en Landmand i dette høje Ting, der havde læst disse Bemærkninger uden i samme Øjeblik at anholde dem. Jeg mener nemlig, at de staar fuldstændig i Strid med det, jeg betragter som gældende sund Fornuft. Jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa, at naar der i Loven staar, at Efterbetalingen skal finde Sted, naar alt det paa-lignede og indkøbte Korn er indgaaet til Statens Lagre, mener jeg, at dette maa være det Tidspunkt, der skal være gældende for Betalingen efter Indenrigsministeriets Udlægning af Loven. Det kan ikke være det vilkaarlige Tidspunkt, da Ministeriet fastsætter, at Efterbetalingen kan begynde.

Jeg skal i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at der er det mærkelige Forhold, at der findes et helt Amt paa Sjælland, hvor denne Efterbetaling ikke er paabegyndt. Det vil med andre Ord sige, at naar man hylder Indenrigsministeriets Anskuelse, vil de Mennesker indenfor dette Amt, der har solgt deres Gaarde mellem 1. Januar 1920 og nu, slet ikke faa Del i denne Efterbetaling, hvis de ikke har forbeholdt sig det i Salgskontrakten. Det vil sige, at Administrationen ganske vilkaarligt kan udstrække denne Efterbetaling og derigennem bestemme, hvilke Mennesker der skal komme i Besiddelse af den. Det turde være ganske vildt.

Jeg mener, at dersom Lovgivningsmagten havde været af den Opfattelse, der

gør sig gældende i Motiverne, maatte dette have givet sig Udtryk i selve Lovens Ord. Men da det ikke er sket, kan jeg ikke se andet end, at man maa fortolke Loven efter selve Ordlyden, og den siger, at det er Jordbrugeren, der skal have denne Efterbetaling. Selve § 8 siger ikke et Ord om, at det er en Efterbetaling, der skal ske til Jorden. Det er en Bestemmelse, der rent administrativt er truffet i Indenrigsministeriet, og som jeg maa anholde paa det bestemteste. Loven af 20. Marts 1918 giver ikke noget som helst Holdepunkt for den Formening, som Indenrigsministeriet har udtalt i Anledning af Forespørgselen fra Brødkornsadministrationen, og jeg skal derfor henstille til den højtærede Minister at forandre den Afgørelse, der har fundet Sted.

Indenrigsministeren (Rode): Det ærede Medlem (Ulrich) har stillet en Forespørgsel og sluttede nu denne med at rette en Henstilling til Indenrigsministeren. Jeg skal besvare baade Forespørgselen og Henstillingen.

Det ærede Medlem spørger, hvorledes det af Statens Brødkornsadministration udsendte Cirkulære kan bringes i Overensstemmelse med Loven af 20. Marts 1918 § 8. Han har oplæst alle de paagældende Aktstykker, og jeg kunde for saa vidt nøjes med at henholde mig dertil, men skal dog paa ny gennemgaa, hvad der foreligger.

Det Cirkulære, som det ærede Medlem anker over, er udstedt af Statens Brødkornsadministration og indeholder en Meddelelse om, at efter Indenrigsministeriets Opfattelse maa Godtgørelsen udbetales til den nuværende Ejer eller Bruger af Jorden, idet Ministeriet henviser til Motiverne til Loven. Disse Motiver lyder, som det ærede Medlem oplæste: „Den i Paragraffen omhandlede Godtgørelse beregnes for enhver Ejendom for sig og følger med Ejendommen ved dennes Salg, Bortforpagtning eller lignende“.

Det fremgaa af disse Motiver, at Indenrigsministeriet har ment, at den Formulering, § 8 havde, viste, at det var Hensigten, at Godtgørelsen skulde udbetales paa den i Motiverne angivne Maade. Sagen har, saa vidt jeg har kunnet efterse, ikke været Genstand for nogen Diskussion eller Tvivl her i Rigsdagen. § 8 er vel blevet forandret lidt i Landstinget, men Forandringen vedrører kun de Betingelser, under hvilke Godtgørelsen skulde ydes, og ikke selve Ordlyden af, til hvem og paa hvilken Maade Godtgørelsen skal udbeta-